בסוד שיח

העובדות הנוראיות מרס יישום "גזירות שטרן"

אישיות הדעת מרכזית והכוונה בשטף שפכו, כי אין לאשרם יום על הגזירה מגלי הדיעות המגרים בפרהסיה על הציונות הדתית כשפם בכל השם ואין לדברים כוונת משפחה.

עם ישראל, תורתו, ומזה לאורך ודכו כדוגמים הפי כוונה וכוונה למעלה מזם, והמהרורות הדתיות. השלכים בדרכה של תורה לא ומזי מזק כשל כך מגלל עם ישראל.

מדוע מי שאמר דמת אך הדיה כאמרה היא מדעי אין מועדים אמתי ארץ של המגרים הקשים ביעודות המשיי הדיה שאכים קשות בקשה הדתיות המחוה עם מדינת ישראל ההלילו האמנם עדין שכיים מפני הכות הדעים בהשלילות גלותיהם בהשבלות מפני השלטון וחילופיו?

אני מביא כאן מכתב שכתלה לאחד הרבנים החשובים שלנו, המהרי כפי שמסר דמת אך הדיה כאמרה היא מדעי אין מועדים אמתי ארץ של המגרים הקשים ביעודות המשיי הדיה שאכים קשות בקשה הדתיות המחוה עם מדינת ישראל ההלילו האמנם עדין שכיים מפני הכות הדעים בהשלילות גלותיהם בהשבלות מפני השלטון וחילופיו? שם הקשה? בן 19.

"לכבוד הרב שלום וכרכה,

הגילה אני משרת בצבא בשירות קבעי רגיל שרבני רוצה להשקיע את שם והיודע כבר כמה שרשים, ואני ממש לא יודע מה לעשות. ביומיה מה אני משרת משלבות בצות בבל והמפקדים ובכל השקעות, לי מחיל יהי כשם בודד קשה שאני לחשמר מחשבים המדים של קישות. והביעות בצות על כל פעי השקה שמיה מגלות לבי שם הדי לה בקשה מרוחקת ביעי שבשיי והמלחמי מיבשות להשמע מזן, אבל אני לא יודע מה הלאה, והילמה שהשתבבות שלא בשעות והעילות מלבש מיגיעי הבשעון בלתי נמנע. מה"קיה שמשתמשים לאיתן בלשון "שמי רשיב", וכן הלאה. השאה לי מבל והי והמי הכללי של כל המגים שמי בב כל השן מביב קישות, והמלק שמני והילות כל השן מבצות אותנו, והדעים, אם אותי שמים בהבלות שלנו. וין נדעות, בדשות, "שי הילמי" ואיתנו הן הלאה. אני רוצה לאמים שיים כאן שמדדים מיום ליום, ואני מביין אותם.

בישני כבר כמה פעמים לבקש השבה ליודיה הדבר, אבל הבצא לא מכל לשמי לגיל רגיל לשות ביודיה הבר, כי שאני ממש הבי השבה ולא יודע מה לעשות.

אשמה להשקעה השבויה והשאשה של כבוד הרב שמבצע אני בר גילה, האם כבוד הרב יוכל לעצות שך השבע - זה בשהיי יאיר לי ויקל עלי מאוד.

מראש מהבות, אני לא מאים את שכי בשיה לישיה לכגל ולי שיה."

בממש בזעקתה של אותה ריבה בממים.

"הקהלה" ועבודת השיחור

בשהיעה השבועית בשני הפעמות שכבן הבני הקדם, הלמודי ישי נדה הבר, הביא "שמי" של ביקרים שבמשים בשלוים בשכבן הבי הבני "שיחי הבריה". שלוים שהם לקיעה עליונה בהכות הבשה ולשמה הם הלכה.

ביקרה "בית ביכבה", לאחרי שנים, היתה "הקהלה". כך כוונה הבשהלה, בהשפעה של ישראל שמיליין - היום הרב ישראל אריאל, ראש "בבן הבקיעה". "הקהלה" עדה בהשבעות, בין היתר, את "שמיש גשליות" את מבנית מיראשמשים בעלת השמה הבנים המשמנים הבשים של השיחות שה, והמיקות הבקה בין הלוך ושב. בבדין הקיעה של "הקהלה" השאי בין הבנים בביקרי בילינב מיין ישראל", ישי שיי הבשבע, רבי שילה, ר' בדוד שיקאלי, והב יהי שמיש בניה הבים הרב אבשלום קבני, רבני שלומציון, שליח אבי רחם בן-בבי, חיים שלומבה, שלמה נלובבין ושלמה ניבן מהשוקן. בהלוך הבן בשבוע מבניות, שיחי-שבת חגים, רחש הישיבה, הב מדבר ביובבר שליט"א, ושלים לעשות מעשה ולשוחר לבוץ הדיעות הבאים המבטאים את השיחים והמבניות של יחד הבי-שיים. מבחל הר שיבה, ר' בניעמן קליין, נתן ברכה הבשיעה ושלה על כתפ של הב ישי שין, "בעל מבני" בוכות עצמו.

לבצבי שבת "שיחה וחכמו בתני "בים ביכבה" ויביעותיהם. בי ניהם נדנו הב אמנים הדתי שליט"א, הב יהנה האובדתמת שליט"א, הב יצחק שילת שליט"א, הב ישי בתן שליט"א, ואני בן הדנים אמנים פרסי הארץ. מכובדי את ומשפחי הכוכלי בתב וחוכם, הכמבן היה ייצבו למשפחת הב ב.ב. ניה מהשרת צלה בר-אל, שהלק מפיידיבמבניהיה היה בדשיבאי של "הקהלה". הב יהי גולדוייס שליט"א, בבו של ראש הישיבה הגל עקב בהערצות רבה אחר בקע אותה לקל שאבי היה שי מלו מבל בתם של "הקהלה" בליל הב השבועת.

וזכור אותו יוסף משיתא

ובשבא מבחרים רבה פרק פיה פיבן בי"ב: "רבי אחי: "דיה את היה בבדי ויבשבו" בבן יוסף משיתא. ויקים צא בדוחה יוסף משיתא, בשעה שבקשי שבאים ביהמים להיכבם לבד ובית לשחוד את בית המקדש בקדם יהי"בהב, אמרי יכבם מפיי: מתם שמחמיהם ובתם בידוהים יפחי לה ויתוחל והלחל המקדש בביחת ובית. אמרין ליה מאחי לו ליוקר משיתא ומזמי? על ובבם ומה דאת מפיק פתה שתבבים—דיקך ויהיה שלך, בבתם ומבציא מבחיה של הב...

★

עוק בעשוה

בבי' שבבו הל יום והחולה של המהר"ל מלבי לבב (ביהשלים) רבי אברהם שלמה בידהים ומוק ללמוד. היה עוק בעשוה ולחשך, רק בדדים יבש אלימבן כי בשתם בלם בזה שב שבבו בפיראה "ק וישלי" ובבחה התולים שלו קיק בחיות מדאיות. ביקש להיות נפשר וכך היה עד יום האחלקתו.

ובה שבי פיפחיים פשך "אמרי קדש" ומחבר רים בשמות את בילחמ של המהר"ל.

"לפי צרה המציקה מראה, כשאר אדר מבבי הב שמחה וחבל לישיבל מבחן ומחכן - הלך רבבו אדר ובישה ומבילה עם בני המשפחה הבדים הדהר בים עד רבא. ורבי, אבי המשפחה, מגלה אמרי שי עשים, רבוק בשחשבחיו, אינו מציא הבה ואינ מבלל מאחר. מבבחו בחיי צחת רבות ודעת אשר היו מבדים ותחם כל מראבות, אולם רבבו מבדים ועדיי רין שכים, אינו מחלמן משלם ומחר אמחנו בחיה בשחת.

תוך בדי הליבה, בפחחיי בית ומולים, נפשר אדר הבדובים בבבב ומחבר בחת לפבי רבבו "ר דוע יחשה ובבי עשה יקים ויקיא למלוקים, יפלי בא ישראל". השב ובבי מביי הבחדות לשמשו, פקח עיניי וביני שהבא משמש בעלייבים, ויען ואמר: "בזכות ובבי מלובלין יבחה בבן ושראה שלשה. בר בת ושמה וחך מלובלין".

ואין מבין, ואין יודע, שבב מבחינים את ומקשה ויחר הנפשות אל בדיקים שבשמים שין ויחום מר ושת על מי רבבו כל היום, למעט ישראי - שמבן קמה והיזה פלאים.

★

"בעיבמה של המהלה בחר"ל, בין קהל המהר"ם בים ומלחב. קם ובבי מחם מקשה ומהל מחלך אבה ואבה שי בינם לשבחה אחר המהלה"ל. שמר בפי מדן לו - לפליאת כל - ואבי של מקשה, ומהל לאחר מבן שב מחלך ובבי בבית המדרש, שלא מיום, ומגיע שיי, מביט בו ואינו אומר דבי.

בקשאה רבה לאחר ומהלה שבה ובבי שי ומהה "אחם מבה כי "שיחי" מביע לו מחשבות אבי מיבם או מקשה אחם רעשה. ובי לא דיי לו בבך שמא ויה מה לבו מביעים בשיחותי של ומבי"ם מה לבו דנים את ומבות המי"ם בשלמה מי לא יהיה את שב שבחיה עליהם ללמה אחי"ה אלוקי בעיבים מחבות, בידקה שבבל מחב, גם מה שבחה בשיב שב שיי".

בראה לשאיל רבבו מדבר, שלא בן בעין ומקה ומשקה, ואין אים מבין על מה בלמה ומקשה הבדי לה ומחה מדע בחר רבבו לבבי ובקה על בך יקר בביחה בה קשה ובן אחר אים שאלין ביבש רבבו מבחבים בחמלה - יבע כי בשלו מחר-אי לין מבחינים ובדיים. מיר לאחר מבן כי בקשבה של ומהלה עלו בו מחשבות קשות אבחה מבלי ומקשה בחר עלמם, רבבו הדיים בבך ומחקיב אלין, לבן ומחר בידר לחש מחשבה מפלה שבאחר בבית המדרש.

ויחיר ממה שבידש הבל מפלא "ומשה ומחיר בר אשר בראה בעליל - בזבהו בלום מפחד נפש הדבי, שבמפר ולא מבחל היה אפילו לחש מחשבה הבגדת את מחר ומחבה.

מבבין ומבי שבגיל היה בפיו הן בלחם ובר מבה לומר בשם מדוקן מדוקן ידיקן ולא אחשת לבן שאים שלא ומאים ישהה קבנו הבה קדם מבא. אולם, לא בעבל שאת אם בר' מדשמים שמי ומחה אים שיש לו הל מקשן באמבעה.

schiffs@013.net.il

פתחון פה

"אוהבי אמונה הוי לשונא אדם"

אחי היקר שמואל נ"י

שמי שמשנכן מיתוקן ניכר כי אינה נמנן באופן לב בשמה מדרך שמשיך לאחי - אחרי"ל אשמיה ויחזה לי על מלקה קבוצה והבטחה על הדבר לאחי - אחרי"ל אשמיה ויחזה לי על מלקה קבוצה והבטחה על ליבי. ביחי שיחתי האבוי ומחדשה לבב אחבי בתרן ויחבא ומען בבי מיחוש, מקבוצתיו ודבקתו בבל הקשה לקדשה ומחבה, אחבא הב ריות, והם הדברן, ומלך לבבל אחב הבה הקיבי רבבן.

ואיש הלא אחי המשמה המבדיה הבדיה שחרבנה ובאה עלי נו, בביבם של מחדרי המבבות. הבב יחבה ריבי, ומשמש ביום כב ומיבי במקבה", שמי כבי הקשה אדוכה של יחדים ובמחה אשר מקשה לא יכלים בשבה. ובה עלי שיבים של הבה.

לאחי בשבן, באשר בחשבה ריבי לבב ומיבי, ובעלבלה זכות על יה לאבבע את ומחבים עליו לשיב בחשבה את בית הבבות בשה ומיבי מבשה הלא לבבים במחשבה. בחשע הוא שיבה את אחן הקיבי ביחי עם הב ומקשן ומבדיה שמי, שה שלא מבע מן ומחדים מקשה לחשבי לשיב הקבי, שיב יישבים, ומשים ביבש.

אחם "אוהבי אמונה" הוי "לשונאי אדם", "יחדים" ומחי מעבדים אחן פבבה שה ומבמבה. הב ריבי ומיב "אמא על מפני" ובמיבה יום ומחילי שלי מבל וכל את ומחבות, ויחיב לי אישיה כי מפי בבל עניין קבן ובהל, גם על נשמא זה נבע בבחלי הבה. אין זה נחי שה ריבה בעניין הלוקה והבבות ומחבות לעם בניה של המהבות - שלוה על כל ומבבות מביה ומחי.

מבע ומיחי שבמיה נבבי בקשבה כך, בולל ריבשה אשחי ילדין, הבך ומבבה שבשיקה של הב ומשבי מבמה יידע בי הבא מבעבדי כמי שביקה הב ביישבי - מביעים עי ובחובה של נפש.

ובאב הבהל הבן, שיחבי ומחבי, כמי ומחי בשמע בקבל עבות ומלי שה ומלו ומקלות ומלי"מבחים ובבים. מבחים בשמלים על בבי על כלבו. מן הראי היה שביבמה ולקה קבנה לבישי שמבבשם מבלילי הבשים ומשמים ולה ויחזה לבלבו.

רחמי אלבשיאלב

מחצרות אדמו"רים והסרים

וזכור אותו יוסף משיתא

ובשבא מבחרים רבה פרק פיה פיבן בי"ב: "רבי אחי: "דיה את היה בבדי ויבשבו" בבן יוסף משיתא. ויקים צא בדוחה יוסף משיתא, בשעה שבקשי שבאים ביהמים להיכבם לבד ובית לשחוד את בית המקדש בקדם יהי"בהב, אמרי יכבם מפיי: מתם שמחמיהם ובתם בידוהים יפחי לה ויתוחל והלחל המקדש בביחת ובית. אמרין ליה מאחי לו ליוקר משיתא ומזמי? על ובבם ומה דאת מפיק פתה שתבבים—דיקך ויהיה שלך, בבתם ומבציא מבחיה של הב...

★

עוק בעשוה

בבי' שבבו הל יום והחולה של המהר"ל מלבי לבב (ביהשלים) רבי אברהם שלמה בידהים ומוק ללמוד. היה עוק בעשוה ולחשך, רק בדדים יבש אלימבן כי בשתם בלם בזה שב שבבו בפיראה "ק וישלי" ובבחה התולים שלו קיק בחיות מדאיות. ביקש להיות נפשר וכך היה עד יום האחלקתו.

ובה שבי פיפחיים פשך "אמרי קדש" ומחבר רים בשמות את בילחמ של המהר"ל.

"לפי צרה המציקה מראה, כשאר אדר מבבי הב שמחה וחבל לישיבל מבחן ומחכן - הלך רבבו אדר ובישה ומבילה עם בני המשפחה הבדים הדהר בים עד רבא. ורבי, אבי המשפחה, מגלה אמרי שי עשים, רבוק בשחשבחיו, אינו מציא הבה ואינ מבלל מאחר. מבבחו בחיי צחת רבות ודעת אשר היו מבדים ותחם כל מראבות, אולם רבבו מבדים ועדיי רין שכים, אינו מחלמן משלם ומחר אמחנו בחיה בשחת.

תוך בדי הליבה, בפחחיי בית ומולים, נפשר אדר הבדובים בבבב ומחבר בחת לפבי רבבו "ר דוע יחשה ובבי עשה יקים ויקיא למלוקים, יפלי בא ישראל". השב ובבי מביי הבחדות לשמשו, פקח עיניי וביני שהבא משמש בעלייבים, ויען ואמר: "בזכות ובבי מלובלין יבחה בבן ושראה שלשה. בר בת ושמה וחך מלובלין".

ואין מבין, ואין יודע, שבב מבחינים את ומקשה ויחר הנפשות אל בדיקים שבשמים שין ויחום מר ושת על מי רבבו כל היום, למעט ישראי - שמבן קמה והיזה פלאים.

★

"בעיבמה של המהלה בחר"ל, בין קהל המהר"ם בים ומלחב. קם ובבי מחם מקשה ומהל מחלך אבה ואבה שי בינם לשבחה אחר המהלה"ל. שמר בפי מדן לו - לפליאת כל - ואבי של מקשה, ומהל לאחר מבן שב מחלך ובבי בבית המדרש, שלא מיום, ומגיע שיי, מביט בו ואינו אומר דבי.

בקשאה רבה לאחר ומהלה שבה ובבי שי ומהה "אחם מבה כי "שיחי" מביע לו מחשבות אבי מיבם או מקשה אחם רעשה. ובי לא דיי לו בבך שמא ויה מה לבו מביעים בשיחותי של ומבי"ם מה לבו דנים את ומבות המי"ם בשלמה מי לא יהיה את שב שבחיה עליהם ללמה אחי"ה אלוקי בעיבים מחבות, בידקה שבבל מחב, גם מה שבחה בשיב שב שיי".

בראה לשאיל רבבו מדבר, שלא בן בעין ומקה ומשקה, ואין אים מבין על מה בלמה ומקשה הבדי לה ומחה מדע בחר רבבו לבבי ובקה על בך יקר בביחה בה קשה ובן אחר אים שאלין ביבש רבבו מבחבים בחמלה - יבע כי בשלו מחר-אי לין מבחינים ובדיים. מיר לאחר מבן כי בקשבה של ומהלה עלו בו מחשבות קשות אבחה מבלי ומקשה בחר עלמם, רבבו הדיים בבך ומחקיב אלין, לבן ומחר בידר לחש מחשבה מפלה שבאחר בבית המדרש.

ויחיר ממה שבידש הבל מפלא "ומשה ומחיר בר אשר בראה בעליל - בזבהו בלום מפחד נפש הדבי, שבמפר ולא מבחל היה אפילו לחש מחשבה הבגדת את מחר ומחבה.

מבבין ומבי שבגיל היה בפיו הן בלחם ובר מבה לומר בשם מדוקן מדוקן ידיקן ולא אחשת לבן שאים שלא ומאים ישהה קבנו הבה קדם מבא. אולם, לא בעבל שאת אם בר' מדשמים שמי ומחה אים שיש לו הל מקשן באמבעה.

schiffs@013.net.il

עורכת המוסף: לימור גריזים־מגן